

Hoofdstuk 4

Lieve kleinkinderen,

Hoe vonden jullie de verhalen tot nu toe? Spannend of toch een beetje vreemd en langdradig? Zo heel anders dan de boeken die jullie lezen? Natuurlijk weet ik heel goed dat deze verhalen uit de bijbel, op de manier zoals Ulbe van Houten die heeft verteld, voor onze jongste kleinkinderen een beetje te moeilijk om te begrijpen zijn. Ulbe van Houten heeft zijn 'Hillige Histoarje' geschreven voor oudere jeugd. Voor jongens en meisjes van ongeveer 14 jaar en ouder. Veel volwassen mensen in Friesland hebben veel meer in deze kinderbijbel gelezen, dan in de echte bijbel. Dat is natuurlijk niet goed. Maar naast de echte bijbel is het wel heel goed om deze kinderbijbel te lezen. Ik hoop dat onze oudste kleinkinderen deze verhalen, die ik nu vertaald, wel gaan lezen. Vertel me maar eens wanneer we bij elkaar zijn of via de telefoon, een mailtje of een app wat jullie van deze verhalen vinden. En de jongste kleinkinderen van ons, ik hoop dat jullie over een aantal jaren gaan lezen wat ik nu speciaal ook voor jullie vanuit het Fries in het Nederlands vertaald heb.

Hoofdstuk 4 De wijzen uit het oosten - Matthéus 1

Na die wonderbaarlijke reis naar de tempel in Jeruzalem gingen Jozef en Maria in Bethlehem wonen. Natuurlijk niet meer in die oude stal voor de schapen, maar in een gewoon huis binnen de stadsmuur.

In dat stille stadje gingen de weken en maanden rustig voorbij. Nee, er kwamen geen engelen of profeten meer om naar het kind Jezus te kijken. Niemand merkte iets bijzonders aan de baby. Net zoals alle andere baby's huilde hij als hij honger had en sliep hij als hij gegeten had. Hij lachte blij als hij zijn moeder Maria zag en hij vond het prachtig wanneer Jozef met hem stoeide. Op de normale tijd zei hij zijn eerste woordjes en zette hij zijn eerste wankele stapjes. Natuurlijk wist hij niet beter dan dat Jozef zijn vader was.

Dat hij anders was dan alle andere mensen, dat hij de zoon van God was, dat zou hij later wel te weten komen.

Bij al die kleine vreugden van het eerste jaar vergat Maria bijna haar zorgen over de toekomst van Jezus. Zo vredig en zo rustig zou het eigenlijk altijd moeten blijven. Maar Maria wist dat dat niet kon. Haar zoon Jezus was op deze wereld gekomen om het werk te doen, dat zijn Vader in de hemel hem opgedragen had en daar mocht zij, moeder Maria, niet tegenin gaan, zelfs niet in haar gedachten.

Maria kon soms zo maar haar armen om Jezus heen slaan en hem stijf tegen zich aan drukken. Zonder woorden ging haar gebed dan omhoog: ‘Heer, leer mij mezelf weg te cijferen en alleen te vragen wat u wilt. En als één keer de pijn in mijn leven komt, waar de oude Simeon over geprofeteerd heeft, het zwaard dat door mijn ziel zal gaan, geef mij dan kracht om dat te dragen.’
Maar dat zou nog lange, lange jaren duren voordat het zo ver zou zijn.

In het oosten, nog veel verder weg dan het oude Babel, woonden in de tijd van de geboorte van Jezus wijze mannen die vooral studie van de sterren maakten. Ze waren heel geleerd, deze magiërs. Ze kenden niet alleen de namen van alle sterren en hun banen in het heelal, nee zij geloofden ook heel zeker dat ze door de baan die een ster volgde de toekomst konden voorspellen. Volgens hen had ieder mens zijn eigen ster, waar zijn lot, ja zelfs zijn leven vanaf hing.

De opkomst, de bloei en ondergang van het grote Romeinse rijk stond in de sterren geschreven. Maar ook de toekomst van kleine volken, zoals dat van de Joden, kon je in de sterren te weten komen. Zo dachten deze wijze mannen. En juist over dat kleine volk van Israël lieten deze wijze magiërs vaak hun gedachten gaan. Iedereen die de oude boeken kende wist dat eens uit het volk van de Joden een groot koning geboren zou worden, die dan zou heersen over alle volken op deze wereld. Niemand wist wanneer dat zou gebeuren, maar de algemene verwachting in die jaren was dat het niet lang meer zou duren.

En als ze de ster van deze Koning zouden zien, nu dan wisten ze het wel. Dan gingen ze naar hem toe om hem hulde te brengen.

Vaak, wanneer ze in heldere nachten naar de sterren keken, dan spraken ze hierover en hoopten ze dat ze het zouden mogen beleven dat deze rechtvaardige koning zou heersen over een wereld, die nu nog vol was van onrecht, onderdrukking en geweld.

Op een avond, niet lang na de geboorte van Jezus in Bethlehem, toen deze wijze magiërs op het platte dak van hun huis naar de sterren keken, verscheen er aan de westelijke hemel een nieuwe blinkende ster. De magiërs begrepen direct deze Goddelijke boodschap: deze ster, die zij nog nooit eerder gezien hadden, betekende dat in Israël de langverwachte koning geboren was. Toen zij elke avond maar weer deze zelfde ster aan de hemel zagen verschijnen, twijfelden ze helemaal niet meer. Ze namen het besluit om met elkaar naar Jeruzalem te gaan om deze jonge koning hulde te brengen.

Het zou een lange en zware reis worden, die goed voorbereid moest worden. Ze konden niet zo maar op reis gaan, nee eerst moest thuis goed orde op zaken worden gesteld en ze moesten natuurlijk ook wachten op de meest gunstige tijd om zo’n gevaarlijke reis te ondernemen.

Toen alles geregeld was moesten er nog kamelen gekocht worden en geschenken voor de nieuw geboren koning. Dat laatste was ook niet

gemakkelijk. Nadat ze er goed over nagedacht hadden kochten ze goud, wierook en mirre, het beste en het duurste dat ze konden bedenken.

Toen deze kleine karavaan eindelijk op reis ging had het kind Jezus al zijn eerste verjaardag gevierd.

De reis duurde weken en weken. Door brede rivieren gingen ze, langs grote bossen en door dorre steppen. Soms sliepen ze in een gastvrij huis of in een herberg, maar meestal zetten de slaven 's avond de tenten op en sliepen ze onder de sterren aan de kant van de weg. Soms leden ze honger en dorst en plaagde overdag hen de brandende zon. Maar spijt hadden ze niet van hun reis. Nee, hoe dicht ze bij Jeruzalem kwamen, hoe groter hun verlangen werd om de nieuwe koning te zien. Toen ze eindelijk in de verte de muren van Jeruzalem zagen, klopte hun hart van grote blijdschap.

De wijzen uit het oosten.

Natuurlijk hadden de magiërs niet verwacht dat in de stad Jeruzalem het feest van de nieuw geboren koning nog in volle gang zou zijn. Het was al meer dan een jaar geleden dat zij voor de eerste keer zijn ster hadden gezien.

Maar het viel hen erg tegen dat op het plein bij de poort van de stad niemand hen kon vertellen waar de nieuw geboren koning woonde.

De mensen zagen deze deftige en rijke magiërs een beetje vreemd aan, net alsof ze een beetje bang voor hen waren. En dan die vraag! Een koning van de Joden, die geboren was en die zijn eigen ster aan de hemel had? Maar zij wisten niets

van een nieuwe koning: Koning Herodes was te oud en in de gezinnen van zijn volwassen zonen waren het laatste jaar voor zover zij dat wisten ook geen baby's geboren.

Maar misschien hadden deze magiërs zich wel vergist en moesten ze in Rome zijn, in de hoofdstad van het grote Romeinse rijk.

De magiërs schudden ernstig hun hoofden. Nee, hiermee vergisten zij zich niet. Al bleef natuurlijk wel de mogelijkheid bestaan dat de koning niet in Jeruzalem, niet in het paleis van koning Herodes geboren was. Maar dat hij de koning van de Joden was, de koning die al zo lang, ja al eeuwen lang zou komen, dat wisten ze zeker. Geen twijfel mogelijk! Ze hadden zijn ster in het oosten gezien.

En dat ze hem zouden vinden, dat was ook zeker. God die zijn boodschap voor hen in de sterren geschreven had, zou hen brengen, daar waar ze moesten zijn! Maar eerst gingen ze nu een herberg zoeken en een beetje uitrusten van de lange en moeizame reis. Morgen zouden ze wel verder zoeken.

In zijn prachtig paleis in Jeruzalem zat koning Herodes op zijn troon. Hij keek somber voor zich uit. Ja, hij was oud. En wat hing hem nu boven het hoofd? Laat ze nu maar komen, die magiërs die zoveel van de sterren weten. Hij had ze door zijn dienaren laten roepen, maar met zulke vreemdelingen wist je het maar nooit. Waarom waren ze niet direct bij hem gekomen? Waarom eerst de hele stad in rep en roer brengen met hun verhalen over een koning die geboren was? Op straat stonden nu veel mensen te bidden. Ja, veel Joden dankten hun God dat nu eindelijk de beloofde Messias op de wereld was gekomen.

Het moest niet gekker worden. Er hoefde nu niet veel meer bij te komen of de hele stad Jeruzalem zou in vuur en vlam staan. En hij Herodes kon geen oproer gebruiken. Zijn volwassen zonen waren niet te vertrouwen. Met hulp van de keizer in Rome wilden ze van zijn troon stoten en zelf koning worden.....

Als nu de Romeinse soldaten zijn stad Jeruzalem zouden moeten heroveren, na een opstand van de Joden, dan zou hij geen koning meer zijn. Dan zouden ze hem naar Rome brengen en dan was alles verloren. Alles wat hij zijn leven lang opgebouwd had met veel werken en zorgen, met list en geweld, zelfs met het zwaard en vergif, het zou dan allemaal tevergeefs zijn geweest. Hij dacht aan alle mensen die hij vermoord had. Zijn eigen vrouw was daarbij, zijn oude schoonvader, een paar van zijn eigen kinderen en al die mensen van wie hij de naam niet eens meer wist. Schuldige en ook onschuldige mensen had hij laten doden.

Koning Herodes huiverde in zijn koningsmantel. Niet dat hij berouw had, nee het interesseerde hem niets wat hij gedaan had. Het ging om zijn koninkrijk en dan telde een mensenleven niet. Maar nu, aan het einde van zijn leven wilde hij toch eindelijk wel eens rust hebben.

En nu was dit er weer... Deze keer was het niet de één of andere dromer die zich voor de Messias uitgaf en met een leger tegen hem optrok. Dat was niet erg. Daar rekenden zijn soldaten wel mee af!

Maar deze keer waren het geleerden, mannen die de sterren konden lezen alsof het een open boek was. *Deze keer was het waar: sterren liegen niet!*
Natuurlijk was het nog maar een kind, maar een kind dat een eigen ster aan de hemel heeft staan, een kind waar deze magiërs zo'n lange reis om gemaakt hadden was vele malen gevaarlijker dan een bende Zeloten met een zogenaamde Messias.

Bij koning Herodes was geen twijfel mogelijk: dit kind moest sterven!
Hij had al zoveel bloed vergoten in zijn leven. Het bloed van dit kind kon er nog wel bij. En wat een geluk dat hij nu wist waar hij het zoeken moest.

Die ochtend, direct nadat hij het nieuws hoorde, had hij het Sanhedrin laten komen. Lieve kleinkinderen, nu moeten jullie weten dat het Sanhedrin de eigen regering van de Joden was, maar dan zonder macht. Koning Herodes was in naam van de Romeinse keizer in Rome de baas in Israël.

‘Zeg leden van het Sanhedrin, zeg mij waar volgens jullie de grote koning, die de Messias genoemd wordt, geboren zal worden?’

Dat bleek geen moeilijke vraag te zijn.

‘In de stad Bethlehem in Judea, o koning, want in het boek Micha staat dat beschreven.’

Een priester had de hele tekst voorgelezen. Die profetie, die voorspelling ging over een heerser die in Bethlehem geboren zou worden.

Als hij Herodes nu maar te weten kon komen wie de vader van dat kind was en in welk huis hij woonde, dan zouden zijn soldaten dat kind wel weten te vinden. Toen zijn besluit vast stond dat hij dat kind zou doden had hij direct een bode naar die magiërs gestuurd om bij hem te komen. Maar dat moest door de straten van Jeruzalem maar niet met veel ‘lawaai’ gebeuren. Niet komen met al die kamelen en slaven en dan ook nog met de hele bevolking van Jeruzalem er achter aan.

Misschien dat ze er daarom nog niet waren.

Het was al in de namiddag toen de magiërs eindelijk in het paleis kwamen. Ze werden direct naar koning Herodes gebracht. Herodes ontving hen vriendelijk en toen ze voor zijn troon neerknielden, wenkte hij met zijn hand dat ze moesten gaan staan. Niet één van deze wijze mannen wist wat er in koning Herodes zijn hoofd spookte. Niet één kende zijn grote haat tegen dit Christuskind.

De sterren aan de hemel hadden geen geheimen voor deze magiërs, maar het hart van koning Herodes was voor hen een gesloten boek. Ze vonden hem zelfs een goedige oude man en vertelden hem alles: van de ster, die zij in het oosten hadden gezien, van hun groot verlangen naar de kleine Koning, van de macht en de heerschappij, die dit kind eenmaal zou hebben.

En de oude koning Herodes? Hij knikte maar en glimlachte en vroeg naar de tijd dat de ster voor de eerste keer aan de hemel stond. Toen hij alles wist, zei hij dat ze naar Bethlehem moesten gaan. Nee, niet in de hoofdstad Jeruzalem was de kleine Koning geboren, maar in een kleine stad, zo'n uur rijden hier vandaan het zuiden in. Zo stond het in de oude boeken. Hij had het al voor hen laten nakijken. Want zelf wilde hij ook graag de nieuw geboren Koning zien. En als zij het kind gevonden hadden, dan moesten ze dat dadelijk aan hem komen vertellen. Hij, koning Herodes wilde ook naar dat kind om hem hulde te brengen. Misschien wilden ze vanavond nog op reis naar Bethlehem? Het was niet ver en bij avond reisde het aangenamer dan overdag in de gloeiend hete zon. En dan konden ze morgenvroeg al weer terug zijn in zijn paleis om hem het grote nieuws te vertellen en hoefde hij niet langer te wachten. Herodes zei het zo rustig en zo gewoon, net alsof hij het echt meende om dat heilig kind ook te gaan aanbidden. De magiërs zeiden tegen koning Herodes dat ze diezelfde avond nog op reis zouden gaan en dat ze de volgende dag bij hem terug zouden komen. Het gezicht van koning Herodes stond bijna vroom toen hij hen een goede reis toewenste.

Diezelfde avond reden de wijzen de poort uit op weg naar Bethlehem. Om hen heen in het maanlicht zagen ze de velden en boven hen schitterden duizenden sterren. Dezelfde sterren die zij thuis al zo vaak bestudeerd hadden. En in dit verre, voor hen vreemde land voelden ze zich op dit moment op een wonderlijke manier gewoon een beetje thuis. Plotseling wees één van de magiërs vooruit en lachte blij. 'Kijk', zei hij, 'daar is dezelfde ster weer die ons vertelde dat er een groot koning bij de Joden is geboren.' Toen wisten ze heel zeker dat ze op de goede weg waren. Het laatste beetje twijfel, als ze die al hadden gehad, viel helemaal weg. Nog vlugger moesten hun kamelen gaan lopen. Nu ze er bijna waren werd hun verlangen om het kind van Bethlehem te zien alleen maar groter.

Toen deze magiërs diep in de nacht op de deur van Jozef zijn huis aanklopten, stond de ster precies boven het donkere dak. De wijzen uit het oosten hadden hun Koning gevonden.

Nog één keer gebeurde het, zoals in die eerste nacht van Jezus zijn geboorte toen de herders kwamen, om Jezus in de kribbe te zien. Maar deze keer, dacht Maria, was het wonder nog groter. De herders waren Joden en hadden de blijde boodschap van een engel gekregen. Maar deze magiërs kwamen uit een ver en vreemd land en wisten alleen maar van een ster die zij aan de hemel zagen verschijnen. Wel groot moest de liefde van God voor

de mensen zijn, dat Hij zelfs deze vreemdelingen van zo ver weg riep om naar Zijn Zoon te komen kijken.

Sinds die nacht in de stal wist Maria dat de Messias ook voor de armen en de eenvoudige mensen gekomen was. Nu zag ze met deze ‘wijzen uit het oosten’ dat hij ook de koning zou worden van de ‘heidenvolken’.

Ja, lieve kleinkinderen, met de ‘heidenvolken’ worden wij allemaal bedoeld. De Joden in die tijd dachten en geloofden dat God van hen alleen was. En dat de Messias alleen voor het volk van de Joden op deze wereld zou komen. Ook dat hun Messias als een keizer van Rome over de hele wereld zou heersen.

In de woning van Jozef en Maria keken de magiërs om zich heen. Waar was de Koning? Maria wist dat ze deze mannen niet langer mocht laten wachten. Vlug ging ze naar het bed van Jezus en maakte hem wakker. Blij droeg Maria haar zoontje naar de mannen en zei tegen hem dat hij hen moest groeten: alleen voor hem hadden deze mannen zo’n lange reis gemaakt.

De magiërs schudden heftig hun hoofden. Zij waren gekomen om de Koning hulde te brengen en dan gaf het geen pas dat hij hen als eerste groette.

En daar lagen deze grote mannen al op hun knieën op de grond. Diep bogen zij met hun hoofden op de harde grond en brachten hem de koningsgroet.

Maria kon het bijna niet begrijpen dat deze wijze mannen op hun knieën lagen voor haar kleine jongen! Het was goed, want hij was hun Koning, maar ze kon het bijna niet geloven. De kleine Jezus stond daar en zijn grote kinderogen keken ernstig naar die buigende mannen, niet anders alsof hij wist dat deze hulde hem rechtmatig toekwam.

De magiërs, de wijzen uit het oosten gingen staan en bleven naar het kind Jezus kijken. Om dit kind hadden ze deze verre reis gemaakt. Ze kregen niet eens de gedachte dat dit maar een heel gewoon kind leek en dat zijn ouders maar heel gewone mensen waren en dat het huis van Jozef geen paleis was.

Nee, deze heidense magiërs zagen niet wat hen voor ogen kwam: *God Zelf had hun de ogen geopend.* Voor hen was dit kleine kind Jezus de grote Koning die geboren was en die eens de heerschappij zou hebben over alle volken op deze hele wereld. Wat hadden ze tijdens die lange reis hier naar toe vaak over hem gesproken. Wat hadden ze een fantasieën over hem gehad. Maar nu ze bij hem op bezoek waren en hij voor hen stond, zo klein en zo eenvoudig, nu voelden ze dat hij meer was dan hun Koning alleen en nogmaals bogen ze diep hun hoofden voor dit Goddelijk kind. En deze keer bogen ze niet zoals trouwe dienaren hun koning begroeten, nee deze keer was het meer: de magiërs uit het oosten aanbaden dit kind, *in werkelijkheid Gods Zoon.*

Daarna liepen ze vlug naar de buitendeur waar hun geduldige kamelen stonden te wachten. Vlug haalden ze hun dure cadeaus en legden die voor de voeten van Jezus neer: *het fonkelende goud, de koninklijke mirre en de dure wierook.*

Maria schrok er van, zoveel was het. Ze durfde niet te zeggen dat dit veel te veel was. Nee, bedacht ze ineens, voor haar Zoon die eens de eigenaar van alle schatten van de wereld zou zijn, kon immers niets te veel zijn.

Toen zag ze dat de kleine Jezus lachte en zijn handjes uitstak naar dat blinkende goud. Zo is het goed, dacht ze deemoedig, de Koning neemt het offer van de wijzen aan. Zijn moeder moet nog leren dat haar zoon het beter weet dan zijzelf.

Nadat ze uitgebreid alles met elkaar besproken hadden gingen de magiërs weg en zochten een herberg op. Veel slaap zouden ze deze nacht niet meer krijgen. Maar wie dacht na deze heerlijke ontmoeting aan slapen? Deze nacht zouden ze hun leven lang niet weer vergeten. En morgenvroeg gingen ze weer terug naar hun eigen land. Maar eerst zouden ze naar Jeruzalem gaan om koning Herodes het blijde nieuws te vertellen!

Die volgende ochtend heel vroeg, het was nog donker, werd Jozef heel verschrikt wakker. Wat een angstige droom had hij gehad. Alles zag hij nog voor zich. De engel van God stond naast hem en sprak: 'Word wakker Jozef en vlucht samen met je vrouw Maria en het kind Jezus naar Egypte. Haast je. Blijf daar in dat land tot God jullie terugroept. *Koning Herodes gaat het kind Jezus zoeken en wil het doden.*'

Jozef begreep dat dit niet een gewone nachtmerrie was geweest, maar dat God hem in deze angstige droom een opdracht had gegeven. Er dreigde gevaar voor de kleine Jezus en zij moesten met hem naar Egypte vluchten.

Dit was na de afgelopen nacht toen de wijzen uit het oosten bij hen waren geweest wel een erg grote teleurstelling. Ze moesten nu op stel en sprong hun huis verlaten. Ze moesten vluchten voor de soldaten van koning Herodes! Wat zou dit Maria zwaar vallen.

Maar er was nu geen tijd meer te verliezen. Vlug maakte hij Maria wakker en vertelde haar wat de engel tegen hem in een droom gezegd had. Ze moesten vluchten.... Haastig zochten ze alles bij elkaar en maakten zich klaar voor deze onverwachte reis.

Het was nog heel vroeg in de ochtend toen ze de stadspoort uitgingen, het zuiden in richting Egypte.

Maria droeg zelf haar kind Jezus, terwijl Jozef naast haar liep met alle geschenken die ze van de wijzen uit het oosten hadden gekregen. Straks zouden ze een ezel kopen. Daar was nu geen tijd meer voor. Zo snel als maar mogelijk was moesten ze uit Bethlehem verdwenen zijn. Weg voor het gevaar dat er aankwam.

Maar zwaarder dan het kind dat Maria droeg woog bij haar het leed om Gods kleine Zoon. Nog geen twee jaar oud en nu al moeten vluchten voor het zwaard van koning Herodes. Afgelopen nacht hadden de ‘heidenen’ (de wijzen uit het oosten, die geen Joden waren) hem hulde gebracht en nu was er voor Jezus geen plek meer in Gods eigen land. Waarom moest dit nu zo? Hoe was het mogelijk dat die wrede koning Herodes haar zoon Jezus zo haatte? Een kind dat hem niets misdaan had. Een kind dat hij nog nooit gezien had. Hoe kon God dit toestaan? Diezelfde God die eeuwen geleden de Farao van Egypte door 10 plagen dwong om hun volk vrij te laten. En moesten zij nu juist naar datzelfde land Egypte vluchten? Gaan wonen tussen mensen die andere, vreemde goden dienden? Vluchten naar mensen die een andere taal spraken. Waren ze straks wel veilig in dit voor hen vreemde land? En hoe moesten ze er komen? Twee mensen met een klein kind zonder hulp, zonder wapens, lopend langs onbekende wegen. Was dit dan al het begin van de vijandschap waar de oude Simeon over geprofeteerd had? Als het nu al begon, terwijl Jezus nog zo klein was, wat zou ze dan later wel niet om hem uit moeten staan? ‘O God’, bad Maria zachtjes, ‘het valt mij wel heel zwaar om moeder van Uw eigen Zoon te zijn.’

Op de vlucht naar Egypte.

De reis ging verder door dorpen en steden, via drukke wegen en langs eenzame paden. Er gebeurde niets bijzonders en de angst van Maria verdween. Nee, zij hoefde niet bang te zijn. Ging de Here God zelf niet met hen mee naar dat vreemde land! Kon Hij in Egypte niet even goed op zijn Zoon passen als in Bethlehem?

‘Blijf daar, tot ik jullie terugroep,’ had de engel in de droom tegen Jozef gezegd. Was dat niet een bewijs dat ze weer veilig thuis zouden komen? Maar wel op Gods tijd. Stond ook niet ergens in de Profeten, in zo’n erg oud boek, dat God zijn Zoon uit Egypte geroepen had? Dat had betrekking op het oude volk Israël, had Maria altijd gedacht. Maar had God daar ook zijn zoon Jezus mee bedoeld? Dat zou ook best eens waar kunnen zijn. Mocht zij, Maria, dan kwaad en ontevreden zijn, terwijl God de woorden van zijn profeet waar maakte? Had God ook niet die trotse keizer Augustus gebruikt om hen naar Bethlehem te brengen? Daar was Jezus geboren zoals in oude boeken beschreven stond. En

zou het dan nu zo vreemd zijn dat God die wrede koning Herodes gebruikte om hen naar Egypte te leiden?

Die valse koning Herodes mocht dan proberen om het kind Jezus te doden, maar het zou hem niet lukken. Nee, God was er ook nog.

Maria beseftte dat bij alle nood en zorg er nog genoeg was om dankbaar voor te zijn. Natuurlijk woonden er ook Joden in Egypte bij wie zij misschien wel onderdak zouden kunnen krijgen. En wat was het mooi dat zij van die magiërs, de wijzen uit het oosten, zoveel goud hadden gekregen. Ze hoefden straks in Egypte geen armoede te lijden. Zelfs als Jozef geen werk kreeg hadden ze genoeg geld om eten en drinken te kopen.

Maria glimlachte door haar tranen heen. Ze durfde met Gods Zoon in haar armen de lange reis aan door de dorre steppe, langs rechte wegen, de kou 's nachts en de gloeiend hete zon overdag.

Was dat nu niet precies haar fout dat ze Jezus nog steeds te veel zag als haar eigen kind en niet dat zij haar kind zag als haar God, die haar zou dragen, terwijl zij Hem nu droeg?

En tijdens deze lange reis ging haar gebed omhoog: *God, doe mij inzien dat ik meer op mijn kind, op uw Zoon moet leren vertrouwen.*

Diezelfde ochtend toen Jozef en Maria met het kind Jezus op weg gingen naar Egypte, wachtte koning Herodes voor de tweede keer op de komst van de wijzen uit het oosten. Ze kwamen maar niet. En hoe langer dat duurde, hoe bozer hij werd en hoe meer de haat in hem groeide voor dat koningskind in Bethlehem. Hij moest weten waar dat kind was! Hij zou geen rustig uur meer hebben voordat hij zeker wist dat dat koningskind dood was.

En nu was het al middag geweest. De zon begon al weer te zakken en nog waren ze er niet! Dat had je nu van zulke vrome mensen die zo'n lange reis maakten voor zo'n onnozel kind: ze hielden zich niet aan hun woord! Ze hadden natuurlijk al lang het huis gevonden en de koning hulde gebracht. Via een andere weg waren ze natuurlijk teruggegaan naar hun eigen land!

Koning Herodes begreep er niets van. Hij had nog zo mooi met hen gepraat en nu wisten ze plotseling wat hij met dat koningskind van plan was.

Het was onbegrijpelijk, maar zulk 'waarzeggers-volk' wist meer dan gewone mensen.

Maar als deze zogenaamde wijzen dachten dat ze hem te slim af waren dan hadden ze het mis. Nee, dan kenden ze koning Herodes nog niet!

Hij dulde geen koning naast zich. Zelfs geen koning dat nog maar een klein kind was, maar wel een eigen ster aan de hemel had staan!

Gelukkig dat hij via deze magiërs te weten was gekomen in welke stad dat koningskind geboren was. Als hij nu eens in Bethlehem alle jongetjes onder de twee jaar liet doden, dan moest dat koningskind daar ook bij zijn. Hij had hem nog nooit gezien, maar die kleine koning met een eigen ster aan de hemel haatte hij meer dan hij ooit een vijand gehaat had.

Herodes liet één van zijn officieren komen. Een man op wie hij aan kon omdat die officier net zo wreed was als hij zelf.

Nog diezelfde nacht moest hij met zijn soldaten naar Bethlehem gaan en de volgende ochtend wanneer de stadspoort openging die bezetten en daarna de opdracht van koning Herodes uitvoeren.

‘Denk er goed om, niet één jongetje van 2 jaar oud en jonger mag ontkomen. De toekomst van mijn rijk hangt hiervan af.... En jouw eigen leven ook, als je dit bevel niet goed uitvoert!’

De officier? Nee een mooi bevel was dit niet. Maar de koning wilde het. Nu, dan deed hij dat. Hij had wel voor hetere vuren gestaan.

Koning Herodes zag hem na toen hij de kamer verliet en luisterde naar zijn zware voetstappen in de holle, lege gang. Dat was tenminste een man die hij kon vertrouwen. Deze officier zou in Bethlehem geen huis overslaan en geen jongetje onder de twee jaar vergeten!

Nu kon hij weer gerust zijn na al die onrust van de laatste dagen. Zijn koningschap was gered. Die avond at hij met smaak en hij sliep die nacht er geen minuut minder om.

De volgende ochtend toen de zon opkwam over de heuvels van Judea, was Bethlehem een belegerde stad. Bij de stadspoort stond en sterke wacht terwijl andere soldaten hun bloedig werk deden. In alle straten kwamen ze. Ze sloegen geen huis over en niet één jongetje onder de twee jaar ontkwam aan het wrede zwaard van de soldaten. Het huilen van de jongetjes, het maakte hen niets uit. Het huilen van de moeders en de machteloze boosheid van de vaders, ze trokken zich er niets van aan. Koning Herodes had hen deze opdracht gegeven en de wil van de koning was voor hen wet.

Toen de soldaten die avond afmarcheerden was Bethlehem in diepe rouw. Heel die lange nacht huilden de moeders hun verdriet uit en baden ze: ‘God, waarom? Waar was u?’

Er waren die nacht en ook de volgende dagen slechts heel weinig mensen in Bethlehem die dachten aan wat in het oude boek Jeremia stond: *‘Er klonk een stem in Rama, luid wenend en klagend. Rachel beweende haar kinderen en wilde niet getroost worden, want ze zijn er niet meer.’*

Koning Herodes dacht niet aan deze woorden van de profeet Jeremia. Kende hij ze wel? Dat weet ik niet. Wel dat hij alleen maar blij was dat zijn koningstroon nu weer veilig gesteld was. Zijn plan was goed geslaagd. De kleine koning met een ster aan de hemel leefde volgens hem niet meer.

Koning Herodes heeft nooit geweten dat de kleine Jezus ontkomen was en samen met Jozef en Maria gevlucht waren naar Egypte.

Niet eens zo lang na die verschrikkelijke dag is koning Herodes ziek geworden. Een vreselijk pijnlijke ziekte kreeg hij, waaraan hij gestorven is. Kwaad was hij dat hij ziek werd. Eenzaam stierf hij. Er was niemand in zijn omgeving die van

hem hield. En berouw over alle moorden die hij gepleegd had, daar was geen sprake van.

Lieve kleinkinderen, tot slot van dit vreselijke verhaal uit de bijbel nog dit: Omie en ik geloven dat God in de hemel deze verschrikkelijke radeloosheid en het verdriet van deze moeders zag. Ook dat Hij de gebeden van deze vaders en moeders hoorde.

Wij mensen zeggen dan vaak: 'Waarom greep God dan niet in? Waar was Hij? Vroeger niet en nu vandaag aan de dag ook niet? God is toch almachtig!

Waarom is er zoveel ellende, pijn en verdriet op deze wereld?

Jullie pake en omie weten dat niet. Ook wij begrijpen dit hele verhaal van de kindermoord in Bethlehem niet. Waarom is er al deze ellende op deze wereld?

Toen in de tijd van Jezus, ruim 2000 jaar geleden en nu nog steeds?

Ook vandaag is er oorlog, waar veel onschuldige kinderen gedood worden.

Denk maar aan Syrië, Jemen en de Oekraïne.

Dan nu nog het slot van dit verhaal uit de bijbel.

Toen koning Herodes in Jeruzalem was gestorven kreeg Jozef een droom. Weer sprak een engel tegen hem: 'Jozef, koning Herodes is overleden. Jullie kunnen nu weer terug naar jullie eigen geboorteland, naar Israël.'

Terug in Israël, toen ze vlakbij de stad Jeruzalem waren, hoorde Jozef dat een zoon van koning Herodes zijn vader was opgevolgd als koning. Om die reden durfde Jozef niet terug naar Bethlehem. Weer in een droom kreeg Jozef de opdracht van een engel om helemaal naar het noorden van het land, naar de stad Nazareth te gaan.

Ja, en dat was alweer iets wat in de oude boeken voorspeld was.

Jezus van Nazareth werd later ook wel de Nazoreeër genoemd. De man, afkomstig uit de stad Nazareth.

1. **goud** - Daarmee erkenden de wijzen uit het oosten Jezus als een koning.
2. **wierook** - Dat is een geparfumeerde hars die voor godheden werd verbrand. Daarmee erkenden de magiërs zijn goddelijke oorsprong. Het was een geschenk van aanbidding.
3. **mirre** - Een kostbare zalfolie, die onder meer wordt gebruikt bij het zalven van doden. Zou het iets te maken kunnen hebben met het feit dat Jezus ondanks zijn goddelijkheid toch sterfelijk was als mens? Of met het feit dat Jezus later de 'Gezalfde' zou worden genoemd (de betekenissen van de namen [Messias en Christus](#))